

यदि दर्शय ते मन्ये परं कृतमनुग्रहं ॥ ३३ ॥

अश्वतर उवाच ।

तस्मात् पश्येह वत्स त्वं मायाञ्चेद् द्रष्टुमिच्छसि ।
अनुपाद्यो भवान् गेहं बालोऽप्यभ्यागतो गुरुः ॥ ३४ ॥

जड उवाच ।

आनयामास नागेन्द्रो गृहगुप्तां मदालसां ।
तेषां सम्मोहनार्थाय जजल्प च ततः स्फुटं ॥ ३५ ॥
दर्शयामास च तदा राजपुत्राय तां शुभां ।
सेयं न वेति ते भार्या राजपुत्र मदालसा ॥ ३६ ॥

जड उवाच ।

स दृष्ट्वा तां तदा तन्वीं तत्क्षणात् विगतचपः ।
प्रियेति तामभिमुखं ययौ वाचमुदीरयन् ॥
निवारयामास च तं नागः सोऽश्वतरस्वरन् ॥ ३७ ॥

अश्वतर उवाच ।

मायेयं पुत्र मास्पाञ्चीः प्रागेव कथितं तव ।
अन्तर्धानमुपैत्याशु माया संस्पर्शनादिभिः ॥ ३८ ॥
ततः पपात मेदिन्यां स तु मूर्च्छापरिप्लुतः ।
हा प्रियेति वदन् सोऽथ चिन्तयामास भाविनीं ॥ ३९ ॥
अहो स्नेहोऽस्य नृपतेर्ममोपर्य्यचलं मनः ।
येनायं पातनोऽरीणां विना शस्त्रेण पातितः ॥ ४० ॥
मायेति दर्शिता तेन मिथ्या मायेति यत् स्फुटं ।
वायुन्नुतेजसां भूमेराकाशस्य च चेष्टया ॥ ४१ ॥